

Veronika Zelková

ZABUDNUTÝ ANJEL

Bolo krásne jesenné popoludnie jedného obyčajného dňa. No, predsa len nebolo úplne obyčajné. Blížil sa totiž koniec jesene. V jeseni sa deje veľa dôležitých príprav, na svete, aj v nebi. Po nej totiž prichádza to najmagickjšie obdobie roka - Vianoce. Ale kým prídu, musí sa zariadiť ešte fúra vecí. Zvieratká si zbierajú zásoby na zimu. Veveričky, medvede, či ježkovia hľadajú dobroty a skrývajú ich kde sa len dá. Lastovičky sa chystajú na dlhokánsky let do teplých krajín, no a ľudia zbierajú drevo do krbov. V plnom prúde sú prípravy už aj v nebi. Všetci Anjelici majú plné ruky práce. Vládne tam totálny zmätok. Jedna vec je ale istá. Skupinka mladých Anjelov sa musí vybrať na zem a skontrolovať, či všetci všetko stíhajú, než príde prvý sneh.

A tak sa aj stalo. Dvanásť Anjelikov sa v toto praobyčajné popoludnie znieslo na zem. A veru, že to bol pohľad. Bol to ich prvý výlet na zem a nestačili sa čudovať, aké to tam bolo krásne. Slnkom zaliate lúky, oblaky prevažujúce sa v horách a tienisté lesy. Na prvý pohľad všade pokoj a ticho, no keď sa prizreli bližšie zrazu zbadali, že pod kríkmi sa to hmýri životom. Tu sa niekam ponáhľala lienka, tam zas uteká mravec. Vtedy sa anjelici rozdelili do skupín, aby stihli všetko obzrieť. Jedna skupinka, v ktorej sa nachádzala aj najmladšia členka tejto výpravy – Lujza, šla skontrolovať lúku. Tam sa usilovne pracovalo, anjelici začali pomáhať kde sa len dalo. Práca im trvala celú večnosť, a tak bola po nej Lujza veľmi unavená. Našla si pekné miestečko pri stromoch a iba na chvíľočku zavrela svoje oči, aby si mohla aspoň chvíľku zdriemnuť. No keď sa prebudila, slnko sa už blížilo k západu a nikde nikoho. Lujza nechápala, kam sa mohli všetci podieť, predsa ju tam nemohli zabudnúť. Všetci sa vždy prepočítavajú. Lenže tentoraz počítal Anjel Zachariáš a všetci vedia, že on a počty nejdú dokopy. Musel to opäť zle spočítať a nikto si to nevšimol!

Ale čo teraz Lujza bude robiť, však ona nevie sama nájsť cestu domov? Tá je dobre skrytá a pokiaľ to nestihne do ďalšieho dňa, tak sa Nebeská brána zatvorí a ona bude musieť prečkať Vianoce na zemi. Lebo brána sa opäť otvorí až po Vianociach, keď prídu ďalší Anjelici odpratávať sneh. To sa nesmie stať! Ešte nikdy nebola sama a už vôbec nie na sviatky! Tie sa predsa majú tráviť v kruhu rodiny! Lujza sa veľmi bála, ale bola odhodlaná dostať sa domov za každú cenu. Lenže ako...? Keď bola menšia rodičia jej rozprávali legendy o ľuďoch, ktorí vedú cestu k Nebeskej bráne. O strážcoch tohto tajomstva, ktoré im kedysi dávno Anjeli zverili. Nie je síce isté, či vôbec existujú, ale je to jej jediná možnosť ako sa dostať domov. Lujza bola šťastná, že vymyslela taký dobrý plán, lenže ako nájsť týchto strážcov? Podľa legend sa ukrývajú v lesoch. V tom najstaršom strome majú skryté dvierka do svojho domu. A tak sa Lujza vybrala hlbšie do lesa. Išla, išla, išla už hodnú chvíľu a popri tom obzerala stromy. No to sa síce ľahko povie, že nájdi najstarší strom v lese. Ale ako ho spoznáš?

Už sa blížila noc a strom stále nikde! Tu sa zrazu za ňou ozve hlas chlapíka v zelenom obleku:

„Hej ty, čo tu robíš o takomto čase?“ Lujza mu prestrašene vysvetlí celú svoju nešťastnú situáciu. Chlapík na ňu chvíľu udivene pozerá. Však nie je sa čomu diviť! Nestáva sa mu každý deň, že stretne uplakaného Anjelika, hľadajúceho najstarší strom v lese, ktorý ani nepozná a ešte k tomu v noci. Napokon povie:

„Ja som horár a tento les poznám ako svoju dlaň. Zavediem ťa k tomu stromu, ale o žiadnych skrytých dverách neviem!“

Horár ju neomylným krokom viedol do stredu lesa, priamo k tomu najvyššiemu a najširšiemu stromu, ktorý kedy videla. Bol to nádherný pohľad, listy sa vlnili vo vetre, lenže nikde žiadne dvere. Horár ju už musel opustiť, lebo bol čas naplniť krmidlá potravou. Lujza bola zúfalá. V legende sa hovorilo, že sa musí dívať srdcom, inak dvere neuvidí. Ale kto to kedy počul, že dívaj sa srdcom. Však srdce nemá oči. Pomaly začala strácať nádej. Obávala sa, že už naozaj tie sviatky nestihne. V tom smútku si tak vrúcne želala dostať sa domov, že keď otvorila svoje uslzené oči, uvidela pred sebou malinké dvierka. Presne veľkosťou pre ňu. Nestrácala ani minútu, rýchlo schmatla kľučku a zatlačila. Dvere sa otvorili a pred ňou sa zjavil stôl so stoličkami a čajníkom. Vošla dnu a vtedy zbadala v kúte izby kreslo a v ňom starú ženu. Podišla bližšie a ozvala sa :

„Dobrý deň, prepáčte, že ruším, ale snažím sa nájsť cestu domov. Bola som tu na výprave s mojimi súrodencami, ale zaspala som a oni ma tu zabudli. A teraz sa musím rýchlo vrátiť, inak budem musieť prečkať Vianoce na zemi.“

Stará žena otvorila oči a hovorí:

„Už dlho tu nikto od vás nebol, ale cestu k Nebeskej bráne si samozrejme pamätám. Problém nebude ju nájsť, ale preletieť ňou a vyletieť až do neba. To už budeš musieť zvládnuť sama.“ Ale Lujza sa už tak tešila domov, že bola odhodlaná zvládnuť čokoľvek. A tak sa spolu vybrali na dlhokánsky a namáhavý výšľap na najvyšší kopec v okolí. Šľapali a šľapali, chvíľu niesla Lujza starenku a letela, chvíľu niesla starenka Lujzu, až sa nakoniec vyštverali až na vrchol kopca. Fučal tam silný vietor, až sa aj kríky ohýbali. No tam, uprostred tej najväčšej fujavice boli vráta a nad nimi prekrížené krídla – znak Nebeskej brány. A tak sa Lujza so starenkou rozlúčila a postavila sa čelom jej najväčšej výzve - svojmu strachu. Roztiahla krídla a pripravila sa na vzlet. V hlave si odpočítala, TRI, DVA, JEDEN, TERAAAAZ.....! a vzlietla. Mávala krídlami čo jej sily stačili, navzdor víchrici. A už stúpala a stúpala, bližšie a bližšie k nebu, k domovu. Nakoniec s vypätím posledných síl vyletela až k oblakom a vletela do Nebeskej brány. Za ňou ju čakala celá jej rodina. Všetci ju objímali a tešili sa s ňou. No okrem rodiny ju tam čakala aj jej učiteľka, ktorá sa na ňu hrdo usmievala. Lujza nechápala, čo sa deje. Prečo tam všetci boli? Však nemohli tušiť, či sa zvládne vrátiť domov! A čo tam robí jej učiteľka? Tá sa na ňu pozrela a hovorí: „Je mi nesmiernou cťou oznámiť ti, že si sa stala veliteľkou nasledujúcej výpravy na zem. Svojou odvahou, láskou a odhodlaním si sa dokázala dostať naspäť do neba, len s pomocou dobrých ľudí a legendy, a tým si zložila skúšku.“ Lujza nechápala. Veď veliteľmi sa stávajú až starší Anjelici, nie takí drobcí ako ona. Ale nesmierne sa tešila, lebo už od narodenia to bol jej sen, aby mohla lietať na zem častejšie a spoznať veľa dobrých ľudí, akými bol horár a starenka.